

Ware vernedering

08-03-2004

Wat in deze woorden opvalt, is de noodzakelijkheid van een verbroken en nederige ziel. Immers, alleen daar wil de Heere de zondaar ontmoeten. Indien u wilt dat Christus en Zijn genade in u zal wonen, dan moet u een nederige geest zien te krijgen. De ziel moet eerst verbroken en vernederd worden voordat de Heere Jezus daarin kan of wil wonen en voordat het geloof daarin geplant kan worden. De ziel moet eerst verbrijzeld worden voordat zij door Christus kan worden bewoond. Het is net als bij hooggeplaatste personen, die willen dat hun huis eerst goed wordt schoongemaakt voordat ze hun intrek daarin nemen. Zo is deze verbrijzeling het schoonvegen van de ziel, voordat hij zal worden bewoond.

Hetzelfde gold voor het volk Israël. Voordat dat het land van de belofte kon binnentreden, moest het eerst de vermoeiende reis door de huilende wildernis gaan. Zo moet u ook door de woestijn gaan naar het dal van Achor voordat u kunt komen tot deze deur der hoop, tot dit land Kanaän. U moet de verdorvenheden stenigen die de Geest van God vermoeid hebben. Eerst dan wordt er een deur der hoop voor u opgedaan. Nee, de Heere heeft Christus tot dit doel niet alleen gezonden en beloofd, maar Hij heeft gedaan overeenkomstig Zijn beloften. Dit zijn de voorwaarden waarop Hij Zijn volk alle troost belooft.

Hinderpalen

09-03-2004

De Heere is nabij een verbroken hart. Hij is nabij om het te vertroosten, bij te staan en te verlossen. Zo hebben Gods gunstgenoten het ondervonden.

Manasse is daarvan een bewijs. Hij vernederde zich grotelijks voor de Heere en hij vond vrede voor zijn ziel. De Heere vergaf zijn zonden. Hij was een groot zondaar en deed veel verkeerd. Hij was zeer trots van hart, daarom bracht de Heere hem in het stof, ook al was hij koning. Naar de mate waarin hij een groot zondaar was geweest, was hij nu ook een groot voorbeeld van deze vernedering, en de Heere was hem genadig.

Het is een bijzonder middel om plaats te maken voor het geloof en voor Christus, als alle beletselen en verhinderingen die de intrede van het geloof in de ziel verhinderen uit de weg geruimd worden door vernedering en verbrokenheid van geest. Er zijn veel hinderpalen die het werk van het geloof in de weg staan. Een ervan is deze: Het hart van een zondig en ellendig schepsel zit in de zondige staat waarin hij verkeert rustig neer en hij begeert geen andere staat. Hij wenst geen verandering van zijn rustige toestand.

Dit is een heel belangrijke sluitboom die de weg afsluit en het geloof weerhoudt om in het hart te komen. Dit de gesteldheid van het hart van ieder mens van nature. Hij zegt, met de woorden van Deuteronomium 29:19: „Ik zal vrede hebben wanneer ik naar mijns harte goeddunken zal wandelen.”

Hartsgesteldheid

10-03-2004

Wanneer een leraar gezonde raadgevingen geeft, opdat zondaren een betere koers zouden mogen varen en heiliger voor Gods aangezicht zouden zijn, en wanneer hij zegt dat zij afscheid moeten nemen van hun genoegens, menen zij dat hij het op hun ondergang heeft gemunt.

Welnu, al die tijd dat een arme zondaar zijn hart in deze staat geruststelt, is het, in de weg van Gods voorzienigheid, gewoon onmogelijk, nee, het is een tegenstrijdigheid dat er ooit genade zou worden verleend aan die ziel, ja dat daar ooit geloof zou komen. Waar het geloof

komt, reinigt het het hart, gelijk de apostel zegt in 2 Korinthe 5:17: „Het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.”

Er moeten een nieuwe hartsgesteldheid, een nieuwe levenskoers en een nieuwe levenswandel komen. Doch wanneer de Heere een ziel zal weldoen, zal Hij hem zijn zonden doen zien en hem daarvan moe maken. Hij zal hem vermoeien met het gevoel van zijn staat en de noodzakelijkheid van het geloof tonen. Hij zal hem voor ogen stellen dat hij een nieuwe mens moet worden. Pas dan is hij tevreden om die weg te kiezen.

Van de natuur heeft de gezonde mens de medicijnmeester niet van node. Hij acht zich in orde. Waarom zou hij naar een medicijnmeester gaan? Wanneer een mens naar zijn gevoel geestelijk goed gezond is, heeft hij geen behoefte aan Christus.

Opstand

11-03-2004

Een tweede belemmering van het geloof is de veronderstelling dat de ziel gevoelig was over haar staat, dat hij verwond en verbroken was. Dan zoekt de ziel toch hulp bij zichzelf. Ja, wanneer het Woord ons aan onze staat ontdekt heeft en we zien dat we ondersteuning nodig hebben, dan nemen we eerst de toevlucht tot enig middel van onszelf.

Dit werkt en verzet zich wonderlijk tegen het geloof. Ja, wat meer is, het geloof kan niet in de ziel komen voor en alear de Heere deze verdorvenheid van het hart heeft ondermijnd. Dit is een vrucht van Adams opstand, want toen de Heere hem een voorraad van genade in zijn handen gaf, zodat hij bij machte was om alles te doen wat de Heere gebod, hoefde hij niet buiten zichzelf hulp te gaan zoeken, hij had geen behoefte aan Christus.

Dit is de zondige geaardheid die het gehele nageslacht van Adam aankleeft, dat wij -hoewel wij van God zijn afgefallen- toch nog zullen vechten voor onze eigen troost en in eigen kracht zullen doen wat wij kunnen om troost en bescherming voor onze ziel te bewerken in de dag van de benauwdheid. Mogelijk legt God een mens op zijn ziekbed en ontwaakt zijn geweten. In deze toestand zullen de mensen veel beloven en voornemen en veel plichten doen, als God hen maar wil sparen. Zij menen dat zij met een uiterlijke bekering God tevreden kunnen stellen.

Vernedering

12-03-2004

Er zal een mens zijn die denkt: Als ik maar bid, luister en mijn plichten doe, zal alles wel goed zijn. Dat terwijl hij nooit een totaal ongenoegen en onwil in zichzelf ontdekt heeft, opdat hij barmhartigheid van de Heere ontvangen mocht. Dit is de gemeenste en de laatste belemmering. Er is niets meer tegengesteld aan het geloof dan dit. Dit is gewoonlijk de list waarmee de satan de mensen aanzet in hun moeiten. Dat doet hij alleen om hen iets te laten doen vanuit hun goede talenten en gaven en hen daarin te laten rusten en hen op deze wijze in de put te laten verzinken voordat zij het zich bewust zijn. Nu, dit staat haaks op het werk van het geloof. De natuur van het geloof is het uitgaan van een ziel naar een Ander en alles te zien in een Ander en alles te halen uit een Ander. Gelijk de verbrijzeling de vorige belemmeringen wegnam, zo gebruikt de Heere dit werk van de vernedering om deze sluitboom weg te nemen en doet de zondaar de volstrekte onbekwaamheid in zichzelf zien om enig goed werk te doen of te ontvangen. Want er zijn veel zonden die hij voorheen heeft bedreven en veel zwakheden en gebreken waaraan hij schuldig is. Overweeg toch dat, zo iemand rijk wil worden, hij eerst moet weten dat hij arm is. Zo iemand hulp wil hebben in

zijn ellende, moet hij eerst weten dat hij onbekwaam is om zichzelf te helpen. Dan pas zal de Heere het voor hem doen.

Verbrijzeling

13-03-2004

De verbrijzeling van het hart is buitengewoon noodzakelijk, omdat door dit middel het geloof wordt bewaard. Pas als het hart waarlijk verbroken is, zal de ziel prijs stellen op het geloof en op Christus en is zij dankbaar voor de minste barmhartigheid die God geeft. Een arme bedelaar zal dankbaar zijn voor de minste weldaad of gunst die hij krijgt.

Dat was ook zo bij David. Ik zie hem in zijn nood belegerd door veel ellende. Zie hoe hij met zichzelf redeneerde toen de Heere hem had verlicht en bevrijd: „O Heere, het hart dat Gij geheeld hebt, deze verbroken geest, die Gij verbonden hebt, ja, wat meer is, al deze beenderen die eens als stukken verstrooid lagen, hebt Gij wederom bijeengebracht en zij zullen zeggen: Wie is U gelijk?” Alsof David wilde zeggen: Voorwaar, hier is weldadigheid!

Want mijn hart heeft het ondervonden, mijn oog heeft het aanschouwd en mijn handen en al mijn beenderen kunnen zeggen: Heere, wie is U gelijk? Voorheen was hij belast met zijn zonden en nu prijst hij op een wonderlijke wijze de weldadigheid. Voor een vermoeide en belaste ziel is een kruimeltje geloof meer waard dan honderdduizend werelden.

Hij die nooit de last van de zonde heeft gevoeld, bekommert zich niet om de blijde tijding van het Evangelie. Het arme schepsel dat in het huis der dienstbaarheid is geweest, ontvangt die dag der zaligheid dankbaar.

Uiterlijk

15-03-2004

Job zegt in deze tekst: „En in een ogenblik dalen zij in het graf.” Er is een wereld van zondaren die op deze wijze bedrogen zijn. Omdat God hun wat weerhoudende genade heeft gegeven om hen binnen de grenzen te houden, gaan ze voort in een soort opgewekte tevredenheid en menen ze dat alles goed is. Als ze echter hun ziekbed naderen, hebben ze niets tot hun verontschuldiging te zeggen. Ja, wat meer is, wij kunnen hun geen troost opdringen, want dan stuiven ze op en zeggen ze dat het niet voor hen is.

Als wij hun dan vertellen wat zij gedaan hebben, dat ze zo'n schone belijdenis voorstonden, dat ze zo uitnemend konden bidden en bij de mensen zo hoog geacht werden enzovoort - hoor dan wat ze antwoorden. Ze zeggen: Zeker, ik heb dit of dat gedaan, maar dat is slechts de buitenkant, maar ach, mijn hart werd nooit echt verbroken. Ik was alleen uitwendig bekeerd. Ik stond inderdaad een belijdenis voor, maar het fundament werd nooit gelegd.

Een mens wil beslist naar de hemel varen. Hij vaart een luie koers. Hij wil zich wel uitwendig bekeren, maar zijn hart werd nooit verbroken of verootmoedigd. Wie nooit heen en weer geslingerd wordt, zal nooit aanlanden. Ja, hij moet heen en weer geslingerd worden en dat zelfs met enig geweld. Maar de mens die nooit gekweld werd, zal nooit vertroost worden.

Vernedering

16-03-2004

U moet eerst verwond worden en dan uitzien naar vertroosting en verlichting. Zoals het was met de offeranden in de wet. Zij slachtten eerst het offer voordat zij het offerden. Zo moet uw ziel ook eerst verbroken worden door ware verbrijzeling. Pas dan kunt u enige troost ontvangen, zoals in Joël staat: „En scheurt eerst uw hart en niet uw kleren en bekeert u dan tot uwen God.” Wij zijn allemaal vaten van toorn. Een weinig oplappen is niet voldoende.

Het is niet genoeg als een mens zegt dat hij bedroefd is over zijn zonden. Zijn hart moet geheel verootmoedigd en verbroken worden. Dan is hij in de rechte toestand om een vat der genade gemaakt te worden en hiernamaals een vat der heerlijkheid. Van alle dingen in het hart kan God dit oplappen van het werk der genade niet dulden; dit tegelijk zaaien van zonden en genade. Een mens kan snel gelijkvormig zijn aan een christen, maar dan is hij nog geen gezonde christen. Hij wil geen hart hebben dat voor God vernederd en verbroken kan worden. Daarom aanbidden zij God tevergeefs om hun hart voor Gods aangezicht goed te keuren, die menen tot de zaligheid te komen en intussen toch niets van deze vernedering van het hart willen weten. De oorzaak waarom zo veel mensen tot een wanhopige verootmoediging komen, is dat ze niet willen wandelen op Gods weg.

Dieper graven

17-03-2004

Wanneer een mens in zijn verbeelding een gestalte van genade wil oprichten, is het als bij een mens die een mooi huis op het zand bouwde. Het zal gaandeweg omvallen, wanneer de winden waaien en de stormen komen opzetten. Een mens kan zo in zijn verbeelding een gestalte van genade oprichten en menen dat hij heilig is en Christus zal krijgen. Maar als hij nog nooit dit krachtige werk van de genade gevoeld heeft, zal dit alles in stukken worden gegooid door verzoeken. Graaf daarom dieper en arbeid om een vernederd en verbroken hart. Ja, dan zullen de hemelen eerder wijken dan dit werk mislukken zal. Dit is ook een raadgeving aan Gods dienaren in het leren, om te beginnen zoals God begint. Zij moeten de mensen niet aanstonds het geloof opdringen. Nee, nee, sla deze trotse harten neer en laat alle bergen geslecht worden. Dan zal alle vlees het heil van onze God aanschouwen. Indien we dit doen, pleisteren we niet met loze kalk. Laat ons met God op Zijn weg wandelen en Zijn koers navolgen tot het welzijn van anderen en tot bevordering van onze wetenschap in de dag van de Heere Jezus. Mensen, u moet niet denken dat wij altijd moeten prediken wat u zal behagen. Een chirurg werkt met zowel bijtende middelen als met heilzame zalfjes.

Troost

18-03-2004

Wanneer God u de verzekering van Zijn Liefde zal schenken, zal dat u tot op uw sterfdag nooit berouwen, wanneer al uw tranen vergoed zullen worden met een overvloed van vreugde en troost. Wees daarom hierin getroost, want zij die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. Evenals u uzelf moet vertroosten ten aanzien van een zware last waaronder u gebukt gaat, zo moet u uzelf ook vertroosten ten aanzien van de schande en verwijten die de mensen u voor de voeten werpen. Laat dan dit uw vertroosting zijn, dat God nabij de verbrokenen van hart is. Mogelijk is uw man of vrouw weggegaan, vermoeid van uw gezelschap. Laat dit dan uw troost zijn, dat God uw gezelschap nooit moe zal worden. Als kwaadwilligheid nabij u is om te vervolgen, nochtans is barmhartigheid nabij u om u te vertroosten. God zal in u wonen, al kan het zijn dat uw buren niet bij u willen wonen.

„De offeranden Gods zijn een verbroken geest en een verslagen hart zal God niet verachten.” David zegt in deze psalm dat de Heere deze offerande boven andere verkiest. Wat betekent het dat mensen een afkeer van u hebben, als God u aanneemt? Daarom, o zondaren die een verbroken hart hebt, neem dit woord van vertroosting aan. Ga voort en de God des hemels zal met u zijn en uw hart weer doen opleven.

Thomas Hooker, predikant te Chelmsford (De ware zielsvernedering, 1678)

Wonen

24-10-2006

De grote God des hemels, Die in eeuwigheid woont in heerlijkheid, zegt ter vertroosting van iedere arme en diep verslagen zondaar dat Hij bij hem wil wonen. De Heere heeft slechts twee vaste woningen. De ene heeft Hij in de hemel, in heerlijkheid. De andere heeft Hij in elk verbroken hart en in iedere verbrijzelde ziel. Maar hoe woont God dan in het hart van een arme zondaar? De apostel zegt dit in Efeze 3: 17: „Opdat Christus door het geloof in uw harte wone.”

Dat geeft te kennen dat het verblijf van Christus in de ziel door Zijn Geest ontvangen wordt door het geloof. Hieruit volgt dat er eerst een gebroken hart moet worden gevonden, voordat er geloof kan zijn, of voordat Christus tot onze vertroosting in ons hart wil wonen. Bedenk wel dat het een hart moet zijn waarin God wil wonen. Het moet van een nederige en verbrijzelde geest zijn. Hij woont in de hemel in Zijn heerlijkheid, nochtans zal God komen en uw hart in bezit nemen. Alleen daar wil Hij de zondaar ontmoeten. Indien u wilt dat Christus en Zijn genade in u zullen wonen, moet u een nederige geest bekomen. Leer hieruit dat de ziel eerst verbroken en vernederd moet worden, voordat de Heere Jezus daarin kan en wil wonen en voordat het geloof daarin kan worden gewerkt.

Deur

25-10-2006

De ziel moet eerst verbrijzeld worden, voordat zij door Christus kan worden bewoond. Dit werd in de oude wet voorzeggd en was hiervan een symbool. Voordat het volk van Israël het land Kanaän binnenging en voordat God hen bracht in het land der beloften, moesten zij de ontzaglijke en huilende wildernis door. Hiermee wil de Heere ons deze gewichtige zaak leren, dat de ziel eerst deze rotsachtige wegen van verbrijzeling en vernedering moet gaan, voordat zij waarlijk door Christus in bezit kan worden genomen. Zie dat in Hosea 2:13: „Daarom, zie, Ik zal haar lokken en zal haar voeren in de woestijn en Ik zal naar haar hart spreken...”

In het 14e vers wordt gesproken over een deur der hoop. Dat betekent niets anders dan de verwachting van alle goede gaven uit de hand des Heeren. Zoals Hij handelde ten tijde van Jozua. Ik zal hen eerst het dal der verbrijzeling en der vernedering geven, en dan de poort die toegang verleent tot alle vertroosting en zoete verkwikking hier en hiernamaals. Zo moet gij ook gaan door de woestijn naar het dal van Achor voordat u kunt komen tot de deur der hoop, tot dit land Kanaän. U moet die verdorvenheden van u stenigen, die de Geest van God vermoeid hebben. Eerst dan wordt er een deur der hoop voor u geopend.

Een gebroekene

26-10-2006

Een deur der hoop. Zoals voorzeggd was, dat was ook het oogmerk waarom de Heere Jezus was gezonden. In Jesaja 61 staat: „De geest des Heeren is op mij omdat de Heere mij gezalft heeft om een blijde boodschap te brengen de zachtmoedige. Hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om de gevangenen vrijheid uit te roepen....” De Heere heeft Christus tot dat einde niet alleen beloofd en gezonden, maar Hij heeft ook overeenkomstig Zijn belofte gehandeld. Dit is de voorwaarde waarop Hij Zijn volk alle troost beloofd en gegeven heeft (Psalm 34 :19): „De Heere is nabij de gebrokenen van hart en Hij behoudt de verslagenen van geest.” Hij is nabij hen om hen te troosten, bij te staan en te verlossen. Zo hebben Gods gunstgenoten het ook ondervonden. Manasse is daarvan een

bewijs. Hij vernederde zich grotelijks voor de Heere en hij vond vrede voor zijn ziel. De Heere vergaf zijn zonden. Hij was een groot zondaar en maakte veel oproer en was zeer trots van hart. Daarom bracht de Heere hem even laag als het stof, ook al was hij een koning. In de mate waarin hij een groot zondaar was geweest, was hij nu ook een groot voorbeeld van deze vernedering, en de Heere was hem genadig.

Hinderpaal

27-10-2006

Ik zal u een hinderpaal noemen die het werk van het geloof in de weg staat. Er is een soort van tevredenheid die de ziel in zijn greep krijgt. Het hart van een zondig en ellendig schepsel zit in die zondige en ellendige staat waarin hij verkeert, rustig neer en hij begeert geen andere toestand. Nee, hij wenst geen verandering in deze rustige toestand. Dit is een zeer voorname sluitboom die de weg afsluit en het geloof weerhoudt om in het hart te komen. Van nature is dit de gesteldheid van het hart van elk mens. Veel mensen zegenen zich in hun staat of toestand, ondanks alle beloften, beloften van zegen en bedreiging van oordeel. Iemand kan een wortel der bitterheid in zich hebben en zich in deze staat zegenen en zeggen: ik wil mezelf een gelukkig einde beloven. Er kunnen dan gezonde raadgevingen en vermaningen worden gegeven, opdat zij een betere koers zouden gaan varen en heiliger voor Gods aangezicht zouden zijn, en Hem in zijn Woord zouden gehoorzamen. De leraar zegt hun dat zij afscheid moeten nemen van hun genoegens. Dan denken zij echter dat wij het op hun ondergang hebben gemunt. Welnu, al die tijd dat een arm zondaar zijn hart in deze staat geruststelt, is het gewoon onmogelijk dat er ooit genade zou worden verleend aan die ziel.

Verandering

28-10-2006

Waar het geloof komt, reinigt het het hart, gelijk de apostel zegt: „...het oude is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden.” Er moet een nieuwe hartsgesteldheid, ja, er moet een nieuwe levenswandel komen. Het is onmogelijk dat de ziel zijn staat goedkeurt en nochtans uit deze staat wenst te geraken. Deze twee kunnen niet tegelijk bestaan. Daarom, weet dat de mens zich in deze staat kan behagen en bij zichzelf kan zeggen: De leraar kan praten wat hij wil en God kan openbaren wat Hij wil, ondanks dat, meen ik in geen betere staat te kunnen zijn. Ik zeg dat het onmogelijk is dat het geloof ooit op deze voorwaarden in het hart zal komen, want het geloof brengt een verandering met zich mee. In het Evangelie is dit de wijze van spreken: De gezonde heeft de medicijnmeester niet van node. Hij acht zich in orde en waarom zou hij dan naar een medicijnmeester gaan? In het algemeen is het zo: Niemand kan een nieuw huis bouwen of hij moet eerst het oude afbreken. Wanneer een mens zich geestelijk goed gezond acht, welke behoefte heeft hij dan aan een Christus?

Gerust

30-10-2006

Er zijn veel mensen die de noodzaak van deze vernedering en nauwgezetheid niet inzien. Toch menen zij dat zij God in hun eigen bevatting lief hebben en stellen zich daarom in die staat gerust. God zal deze gesteldheid afbreken en dan is er een weg om in het hart een nieuwe gesteldheid te scheppen. Voordat het hart verbroken wordt, wenst de ziel niet anders te zijn. Daarom kan zij niet tevreden zijn met het zijn onder de kracht van het geloof

die een verandering van het hart werkt. Er is nog een voorname belemmering van het geloof. Veronderstel dat de ziel gevoelig was voor zijn staat en dat hij verwond en verbroken was en tevreden kon zijn om rust en gemak te hebben. Dan zoekt de ziel toch nog hulp bij zichzelf. Ja, wanneer het Woord ons aan onze staat ontdekt heeft en we zien dan dat we ondersteuning nodig hebben, nemen we de toevlucht tot enig middel van onszelf. Dit verzet zich wonderlijk tegen het geloof. Ja, wat meer is, het geloof kan niet in de ziel komen voor en al eer de Heere deze verdorvenheid van het hart heeft uitgebannen. Die verdorvenheid is een vrucht van Adams opstand. Als de Heere een ziel genade in zijn handen geeft, hoeft hij immers niet geen hulp bij zichzelf te zoeken, maar hij heeft geen behoefte aan Christus. Dit is nu de vrucht van de zondige geaardheid.

Bijna

31-10-2006

Mogelijk legt God een mens op het ziekbed en ontwaakt zijn geweten. In deze toestand zullen de mensen alles beloven en zich voornemen dat ze elke plicht zullen doen om Gods gunst te verkrijgen. Als God hen maar sparen wil. Ze menen dat een uitwendige bekering van wat goddeloze praktijken God tevreden zal stellen. Op deze wijze rusten zij toch op zichzelf. Hierdoor komt het dat zij, nadat hun geweten met een grote schrik is bezet geweest, ten slotte weer in hun oude wegen terugvallen. Anders gezegd, zij stellen hun geweten tevreden met een oppervlakkige hervorming van het leven en varen een bedaarde en beschaafde koers totdat zij hun sterfbed naderen. Dan laat hun hart hen in de steek. De reden is dat hun hart nooit geheel verootmoedigd is geweest. Mogelijk denkt een mens: Wanneer ik maar veel zal bidden en maar veel plichten doe, zal alles wel zijn. Dat, terwijl hij nooit een totale vernedering in zichzelf heeft ontdekt, opdat hij barmhartigheid van de Heere mocht ontvangen. Dit is de meest algemene belemmering, en er is niets meer tegengesteld aan het geloof dan dit. Dit is gewoonlijk de list waarmee de satan de mensen aanzet. Hij laat hen iets doen vanuit hun goede talenten en gaven, om hen daarin te laten rusten en op deze wijze in de put te laten verzinken.

Ingeplant

01-11-2006

En als iemand rijk wil worden, moet hij eerst ontdekken dat hij arm is. Als iemand hulp wil hebben in zijn ellende, moet hij eerst zien dat hij onbekwaam is om zichzelf te helpen. Dan zal de Heere het voor hem doen. Er kan geen geloof in de ziel zijn indien een van deze nog in de ziel achter blijft. Dan pas is de ziel in de rechte staat om het werk te ontvangen, aangezien deze belemmeringen zijn weggenomen. Het is zoals met een mens die een ent van een boom wil afnemen en deze in een nieuwe stam wil enten. Eerst moet de ent worden afgehouden van de oude stam. Zo is het hier ook. Alle zondige mensenkinderen groeien op de wortel van Adams opstand. Daar groeien en bloeien wij. Welnu, alvorens wij overgeplant kunnen worden uit de oude (olijf)boom in de ware olijfboom (dat is Christus), moet God ons eerst door verbrijzeling afsnijden van onze oude zonden. Verder moet Hij ons scherpen en geschikt maken. Dan zijn we in de rechte staat om in Christus geplant te worden. Waar deze twee genades gewrocht worden, kan de ziel niet zonder geloof zijn. Zo zeker als God in de hemel is, zal Hij ongetwijfeld het geloof in de ziel uitstorten.

Met vreugde

02-11-2006

Wie zou niet vernederd willen worden opdat hij eeuwig vertroost mag worden? God heeft vertroosting besteld voor hen die treuren opdat hun gegeven wordt sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid en het gewaad des lof voor een benauwde geest. Indien u een benauwde geest hebt en vele ellenden u bedreigen en vele verdorvenheden u drukken, wel, gaat dan goedsmoeds uw weg. U zult omhangen worden met een gewaad der vreugde en der blijdschap. Dan zult u nooit meer berouw krijgen van al uw verdriet en van al uw lasten die u hebt moeten ondergaan. Wanneer God aan u de verzekering van Zijn liefde zal schenken, zal het u nooit berouwen op uw sterfdag wanneer al uw tranen vergoed zullen worden met een overvloed van vreugde en troost. Zijt daarom hierin getroost en weet dat God met Zijn handelwijze het goede met u voorheeft. Zij die met tranen zaaien, zullen met vreugde maaien.

Thomas Hooker, predikant in New England ("De ware zielsvernederig", 1686)

Hoogmoed

12-07-2007

Er zijn twee dingen noodzakelijk opdat een arme zondaar komt en de dierbare verdienste en dood van onze Zaligmaker deelachtig wordt en daardoor troost ontvangt. Ten eerste een bekwaam maken van de ziel voor Christus en ten tweede een inplanting van de ziel in Christus. Het is zeker waar dat er een overvloed van barmhartigheid en een oneindige verdienste in Christus is. Echter, wanneer de ziel niet bekwaam gemaakt is om met de hand van het geloof Christus aan te grijpen, zal die ook nooit troost van Hem krijgen, al is de nood nog zo groot en zijn ellende nog zo zwaar. Daarom was Johannes de Doper gezonden om de weg te bereiden, opdat al de bergen van hoogmoed geslecht mochten worden en alle dalen gevuld en al wat krom is recht, en wat ruw is, gladgemaakt zou worden. Opdat er een weg voor Christus zij. De zin is, dat het hart van een mens de hoge weg is waarin Christus komt. Nu, er zijn bergen van hoogmoed en van boosheid en vele schuilhoeken en bedenkingen die het hart heeft vanwege de vele lusten die erin zijn. Zo is deze voorbereiding niets anders dan het wegnemen van de hardigheid van het hart en van de hoogmoed en al die vervloekte verdorvenheden. Opdat de deur wordt opengezet en het hart gereed. Opdat de Koning zou inkomen.

Geloof

13-07-2007

De ziel leeft in een zorgeloze weg en ziet daarom niet dat een verandering nodig is. Daar ziet hij niet naar om. Terwijl de mens zo leeft en zo in zijn zonde voortgaat, is het onmogelijk dat de ziel ooit geloof zal ontvangen of zich door de kracht van het geloof tot Christus zal begeven. Waar geloof komt, wordt verandering gewerkt. Al het oude gaat voorbij en het wordt alles nieuw, zodat een mens nieuw is in hart en leven. Want de zorgeloze zondaar meent geen verandering nodig te hebben. Hij zal ook nooit zien dat hij geloof nodig heeft, noch erom arbeiden. Als Gods dienaren hem gebieden zijn zonden te verlaten, in zijn huisgezin te bidden, zijn zondig leven vaarwel te zeggen, Gods dag te heiligen en een nieuw leven te beginnen, meent hij dat de dienaar dat zegt tot zijn verlies. Dan neemt God die hinderpaal weg en legt de ziel een zware last op. Hij zegt: Is het zo dat u uw zonden toch wilt bedrijven? Zo neem uw zonden en ga ermee naar de hel. Zo is God gedwongen het hart te breken. Dan begint een arm zondaar te zien waar hij is. O, als dit waar is, dan ben ik het ellendigste schepsel dat er onder de hemel is en als ik niet anders word, was het mij beter om nooit geboren te zijn. Nu ziet de ziel dat er verandering nodig is en zegt met de verslagenen van het Pinksterfeest: Mannenbroeders, wat zullen wij doen?

Zelfgenoegzaam

14-07-2007

Een ziel wordt overtuigd dat er noodzakelijk verandering moet komen en dat er niet met God valt te spotten, ja, dat het hart veranderd moet worden. Zo begint zo'n ziel alle middelen te gebruiken om te zien of hij door zijn eigen kracht en door het gebruik van de middelen er iets aan kan doen. Het is alsof hij zei: Goede Heere, kan mijn verstand het niet bevatten? Kunnen mijn gebeden het niet bewerken? Hoewel ik een zondig mens ben, zal ik toch niet meer dronken of onrein zijn. Ik zal door gebeden, horen en vasten dit alles trachten te verbeteren. Zullen deze oefeningen het werk niet doen?

Dit rusten op de zelfgenoegzaamheid van de mens gaat tegen het werk van het geloof in en verhindert het. Want dit is de natuur van het geloof: het gaat uit zichzelf en haalt van een

Ander het beginsel van leven, genade en kracht. De ziel voelt zich ellendig en hij valt in de armen van Gods barmhartigheid. Daarom krijgt hij, nadat de Heere de ziel een volstreekte noodzakelijkheid van een verandering heeft doen zien, ook te zien een gehele onmogelijkheid in zichzelf om zich te veranderen. Dan is hij tevreden tot Christus te gaan om genade en kracht. Zo neemt de vernedering van de mens al zijn voorrechten weg.

Alles verteerd

16-07-2007

Ik zal in deze beschrijving drie bijzonderheden noemen. De eerste betreft de zondaar, die zo verwond is. Hij beseft zijn eigen ellende en zoekt elders hulp. Hij gaat echter niet tot Christus. De tweede bijzonderheid is dat als hij alle middelen gebruikt heeft die hij kan, dat hij dan ziet dat hij geen hulp kan krijgen. Ja, hij wanhoopt ten enenmale enige hulp van zichzelf of van het schepsel te krijgen. De derde bijzonderheid is dat de ziel die aan alle hulp van zichzelf wanhoopt, neervalt voor de troon der genade en zegt: „Wil de Heere mij verdoemen, Hij heeft er recht toe.” Hij ziet nog niet dat hij zich voorneemt om op Gods barmhartigheid te wachten. Hij buigt zich onder de Heere en is tevreden als Hij doet wat Hij wil. Wat het eerste betreft: De ziel zoekt elders hulp en niet bij Christus. Dit wordt uitgedrukt in het 15e vers. De verloren zoon wilde zijn deel en erfgoed hebben en niet altijd een slaaf zijn in het huis van zijn vader. Hij heeft het zijne gekregen en is weggegaan en heeft alles doorgebracht. Als alles verteerd is, komt er een grote hongersnood in dat land. Wat doet hij dan? Hij wilde nu niet meer zo dartel en verkwistend zijn, want de armoede benauwde hem. Hij is tevreden met alle middelen tot onderhoud te gebruiken. Hij wilde eerst alle moeite doen, eer hij naar huis, tot zijn vader wilde gaan.

Niet genoeg

17-07-2007

Een zondaar zoekt voor zijn ellende en kwelling natuurlijke hulp. Hij zoekt ze niet bij God of Christus, maar bij zichzelf en uit zijn eigen bekwaamheden. De ziel wil in zijn uiterste benauwdheid niet meer met de zonde te doen hebben. Hij begeeft zich echter tot horen en bidden en andere oefeningen en daardoor meent hij absoluut geholpen te worden. Ik vind dat de beste vromen deze middelen moeten gebruiken. Zij moeten horen, bidden en vasten, maar zij moeten er niet op rusten. Het was goed dat de verloren zoon werkte voor de kost, maar het was verkeerd dat hij niet naar zijn vader ging om geholpen te worden. Zo wordt vereist dat wij horen, bidden en vasten, maar dat moet ons niet van de Vader afhouden. Het is de mens eigen van de middelen een zaligmaker voor zichzelf te maken. Hij zoekt enige hulp en berust op eigen verrichtingen. Omdat hij kan horen, bidden en vasten, zo meent hij dat dit genoeg is om hem te behouden. Hij gebruikt deze dingen niet om hem tot Christus te brengen, maar hij rust er op. Dit is iets natuurlijks, dat is bij alle mensen ingeprent sinds de val van Adam. De apostel zegt ervan: Omdat de joden het leven en de zaligheid zochten uit de werken der wet, kregen zij die niet. De heidenen, die ze niet zochten uit de werken van de wet, hebben ze gekregen.

Alleen Christus

18-07-2007

Stel, er is een arme zondaar, die terdege is wakker gemaakt en die zijn eigen boosheid voelt. Wat is de grond van zijn hoop? O, zegt hij, ik heb mij zeer gebeterd en ben zo veel jaren niet dronken geweest. Ik heb deze en die oefeningen gedaan. Alsof dat voldoende zou zijn. Dit is

de zaligheid verwachten uit eigen werken. Wanneer de mens zijn wonden en zonden voor zich ziet om hem te verdoemen en zijn ellende gereed ziet om hem te plagen en als hij als het ware door een kleine opening in de hel kijkt, gaat hij bidden en horen. Hij meent door deze verrichtingen of door iets dergelijks zich te behelpen en zegt: Zullen mijn horen, mijn bidden enzovoorts mij niet behouden? Aldus rust de ziel in deze oefeningen.

Hoewel ze alle goed zijn, zo zijn ze toch geen goden die ons zouden kunnen verlossen. Het zijn Gods instellingen, die ons tot God leiden, al kunnen zij geen zaligheid geven aan iemand die erop rust. Het is de natuur van een zondig hart van de middelen een verdienende oorzaak te maken van hun behoud. Doch, vat mij niet verkeerd. Deze oefeningen moet men hebben en gebruiken, maar nooit moet men hier stilhouden. Een mens gebruikt zijn emmer, maar het water komt uit de put. Deze middelen zijn emmers, maar alle troost en genade ligt alleen in Christus.

Schrik

19-07-2007

Waarom zoekt de ziel hulp bij zichzelf en wil hij niet tot Christus gaan? De eerste reden is dat de zondaar die nog buiten Christus is vanwege de zondeschuld, niet zo hoogmoedig durft te zijn dat hij zou menen enige gunst van God te zullen ontvangen. Die zondaar is nu nog bedwelmd door het lichaam van de dood. De schuld van zijn gruwelen knaagt aan hem. Hij is vanwege zijn zonden uitgehongerd. Zij staan hem nog steeds voor ogen. Tot op heden heeft hij nog geen zekerheid van vergeving ontvangen. God is nog steeds toornig tegen hem. Daarom schrikt zijn hart vanwege de eeuwige toorn van de Almachtige tegen hem. Hij zegt nu tegen zichzelf: Omdat ik de gerechtigheid veracht en de barmhartigheid misbruikt heb, hoe durf ik dan voor Gods gericht te verschijnen? Ik vrees dat Gods gerechtigheid mij verteert en wraak over mij zal oefenen. Daarom durft de ziel het nog niet te wagen voor God te komen. Daarom vraagt hij: Kan ik niet een eigen weg inslaan en het zonder Christus doen? Moet ik noodzakelijk gaan en horen? Het Woord zal mij verdoemen. Moet ik heengaan en mijn zonden belijden? Als ik nu tot Christus ga, is dat de naaste weg om veroordeeld te worden. Hij is gelijk een boosdoener die een uitweg zal zoeken om niet voor de rechter te komen.

Veracht

20-07-2007

De veldoverste Rabsake trachtte de harten van het volk van Israël af te trekken van het vertrouwen op de Heere. Zo schudt en schrikt de ziel soms in het besef van eigen onwaardigheid en zegt: Hebt u Hem vertoornd en verwacht u dan nog enige hulp van Hem? De rede van Rabsake was zeer scherp, nochtans vals. Maar de ziel zegt het tot zichzelf in waarheid. Als een predikant iemand wil overtuigen om naar de hemel te zoeken, om zo barmhartigheid te verkrijgen, spreekt de ziel tot zichzelf: Zal ik naar God toegaan? O, dat ontroert mij! Is Hij toch niet die grote God Wiens gerechtigheid, barmhartigheid en lankmoedigheid ik misbruikt heb? Is Hij die grote God van hemel en aarde niet, die tegen mij toornig is geweest? Och, met welk een aangezicht kan ik voor Hem verschijnen en met welk een hart kan ik enige barmhartigheid van Hem verwachten? Ik heb tegen Zijn gerechtigheid gezondigd en kan die gerechtigheid mij nu vergeven? Ik heb Zijn barmhartigheid misbruikt en kan die zich over mij ontfermen? Och, welk een hellewicht ben ik! Had ik nooit de middelen van de genade genoten, er zou enige pleitreden geweest zijn. Maar ik heb die

barmhartigheid geweigerd aan te nemen en heb het bloed van Christus onder mijn voeten vertreden. Hoe kan ik nog genade verwachten?

Geen kracht

20-07-2007

Bij ondervinding heb ik opgemerkt dat de mens met de schrik in zijn hart Gods Woord nauwelijks durft te lezen, uit vrees dat hij zijn eigen vonnis daarin zou vinden. Hij durft niet te bidden uit vrees dat zijn bidden tot zonden wordt en zo zijn oordeel zal verzwaren. Daarom durft de ziel vanwege de schuld van de zonde de Heere niet te zoeken. Daarom wil de ziel een middel gebruiken om zichzelf te helpen, zonder tot God te gaan. Er is nog iets waarom de ziel Christus niet om hulp durft te vragen. Dat komt doordat de verborgenheden van het leven en van de zaligheid door Christus aan hem nog niet zijn bekendgemaakt. De levende weg in Christus is hem nog niet bekendgemaakt. Die is hem nog niet voor ogen gesteld, hoewel hij geopenbaard zal worden. Die bovennatuurlijke waarheden namelijk, dat de ziel moet leven door het leven van een Ander en moet geheiligd worden door de heiligheid van een Ander en door de Geest van een Ander. Deze waarheden zijn hem nog niet geopenbaard. Ze gaan onze verdorven natuur te boven. Adam had na zijn val deze weg niet kunnen vinden indien de Heere hem niet ontdekt had. Zo ook deze arme zondaar, die geen weg ziet en geen macht heeft om tot deze verborgenheid op te klimmen.

Thomas Hooker, predikant in New England ("De ware zielsvernedering", 1678)

Wegbereiding

13-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

Er zijn twee dingen nodig, opdat een zondaar komt en de verdienste van de Zaligmaker krijgt. In de eerste plaats een bekwaammaking van de ziel voor Christus. In de tweede plaats een inplanting van de ziel in Christus. Het is waar dat er een oneindige verdienste in Christus is. Als de ziel echter niet bekwaam is gemaakt om door de hand van het geloof Christus aan te grijpen, zal zij nooit troost van Hem krijgen. Daarom was Johannes de Doper gezonden om de weg te bereiden, opdat al de bergen van hoogmoed geslecht zouden worden. Al wat krom is, moest recht worden, opdat er een weg voor Christus gemaakt zou worden. Het hart van de mens is de hoge weg waarin Christus komt. Er zijn bergen van hoogmoed en veel schuldhoeken. Er zijn ook bedenkingen die het hart heeft vanwege de vele lusten die er zijn. Dus is deze voorbereiding niets anders dan het wegnemen van de hardheid van het hart en van de hoogmoed en van alle verdorvenheden. Dat gebeurt opdat de deur opengezet wordt en het hart gereed is, opdat de Koning der heerlijkheid inkomt.

Doorbrenger

14-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

Een ziel kan elders hulp zoeken en niet bij Christus. Dit zien we ook bij de verloren zoon. Hij wilde zijn deel en erfgoed hebben en niet altijd een slaaf zijn in het huis van zijn vader. Hij heeft het zijne gekregen en is weggegaan en heeft alles doorgebracht. Als alles verteerd is, komt er een grote hongersnood in dat land. Wat doet hij dan? Hij wil nu niet meer zo dartel en verkwistend zijn als eerst, want de armoede benauwde hem. Hij let op zijn zaken en is tevreden met alle middelen om tot zijn onderhoud te gebruiken. Hij wil alle moeite doen eer hij naar huis, naar zijn vader wilde gaan. Daarom voegt hij zich bij de burgers van dat land. Deze doorbrenger is een waar schilderij van elke arme zondaar die zijn tijd verkwist heeft. Eindelijk begint het venijn van de zonden zijn ziel te doorsteken en te branden. Hij geraakt in hongersnood wegens het missen van Gods gunst. Gods toorn achtervolgt hem en een wanhopige droefheid valt hem op het hart. Hij wordt belast en afgemat door zijn zonde en ziet dat hij geen hulp heeft.

Valse rust

15-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

Een zondaar zoekt natuurlijke hulp in zijn ellende. Hij zoekt niet bij God of bij Christus, maar bij zichzelf, naar zijn eigen bekwaamheden. In de grootste en uiterste benauwdheid vanwege de zonde wil of durft de ziel dan niet meer met de zonde van doen hebben. Zij begeeft zich dan tot horen, bidden en andere oefeningen. Daardoor meent zij geholpen te worden.

Ik beken, de beste vromen moeten deze middelen gebruiken. Zij moeten horen, bidden en vasten, maar zij moeten er niet op rusten. Het was goed dat de verloren zoon werkte om aan de kost te komen. Het was echter verkeerd dat hij niet direct naar huis is gegaan naar zijn vader om daar geholpen te worden. Zo wordt vereist dat wij horen, bidden en vasten, maar dat moet ons niet van de Vader afhouden. Het is de mens eigen om door de middelen

zichzelf een zaligmaker te maken. Hij zoekt enige hulp, die rust op wat verrichtingen. Omdat hij kan horen, bidden en vasten, meent hij dat dit genoeg is om hem te behouden. Hij gebruikt deze dingen niet om hem tot Christus te brengen, maar hij rust erop.

Eigen gerechtigheid

16-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

Het is de mens eigen door de middelen zichzelf een zaligmaker te maken. Hij zoekt enige hulp, die rust op enige verrotte verrichtingen. Omdat hij kan horen, bidden en vasten, meent hij dat dit genoeg is om hem te behouden. Hij gebruikt deze dingen niet om hem tot Christus te brengen, maar hij rust erop. Dit is iets natuurlijks. Het is alle mensen ingeprint sinds de val van Adam, gelijk u zien kunt uit hetgeen de apostel zegt: Omdat de Joden het leven en de zaligheid zochten uit de werken van de wet, konden zij die niet krijgen. Maar de heidenen, die het niet zochten uit de werken van de wet, die hebben haar gekregen. Alsof hij wilde zeggen: Toen zij hun benauwdheid en ellende zagen, begonnen zij aan de plichten van horen, bidden en vasten. Zij meenden dat dit genoeg was. Dit is hetzelfde als bij de verloren zoon. De apostel zegt daarvan in Romeinen 10:3: „Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten...” Dit wilden zij hebben, hierop wilden zij rusten en hiermee wilden zij sterven.

Middelen

17-04-2010

*„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.”*Lukas 15:14

Wanneer de mens zijn wonden en zonden voor zich ziet om hem te verdoemen, als hij zijn ellende gereed ziet om hem te plagen, en als hij, als het ware, door een kleine opening in de hel ziet, keert hij zich door deze bedruktheid tot bidden en horen. Hij meent daardoor, of door iets dergelijks, zich te kunnen behelpen en hij begint te zeggen: Zullen mijn horen, mijn bidden enzovoorts, mij niet behouden?

Zo berust de ziel in deze oefeningen. Maar hoewel ze alle goed, heerlijk en troostrijk zijn, zo zijn het geen goden die ons kunnen verlossen. Het zijn wel Gods instellingen, die ons tot God leiden, al kunnen zij geen zaligheid geven aan iemand die erop rust. Het is de natuur van een zondig hart om van de middelen de verdienende oorzaak te maken van zijn behoud. Doch begrijp mij niet verkeerd: deze oefening moet men hebben en gebruiken, maar nooit moet men hier stilhouden. De mens gebruikt zijn emmer, maar hij verwacht het water uit de put. Deze middelen zijn emmers, maar al onze troost en al ons leven en onze genade is alleen in Christus. Als u zegt dat uw emmer u zal helpen, dan zal u van dorst sterven wanneer u de emmer niet in de put laat zakken om water te scheppen.

Geen durf

19-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” (Lukas 15:14)

U zult mij vragen: Waarom zoekt de ziel hulp bij zichzelf en wil hij niet gaan tot Christus? De reden hiervoor is dat de zondaar (die nog buiten Christus is) vanwege de schuld van de zonde zo hoogmoedig niet durft te zijn dat hij zou menen enige gunst van God te zullen

ontvangen. De zondaar is nu bedwelmd, daar het lichaam des doods en de schuld van zijn gruwelen aan hem knagen. Hij is vanwege zijn zonden uitgehongerd en zijn zonden staan hem nog steeds voor ogen. Hij heeft tot op heden geen zekerheid van vergeving verkregen. God is tegen hem vergramd. Daarom schrikt zijn hart over Gods eeuwige toorn tegen hem. Hij zegt nu: Omdat ik de gerechtigheid veracht en de barmhartigheid misbruikt heb, hoe durf ik voor Gods gericht verschijnen? Ik vrees dat Gods gerechtigheid mij zal verteren en wraak over mij zal oefenen. Daarom durft de ziel het nog niet wagen voor God te komen. Daarom zegt hij: Kan ik niet een weg van mijzelf inslaan en horen? Gewis, het Woord zal mij verdoemen. Moet ik heengaan en mijn zonden belijden? Hij is gelijk een booswicht die een uitvlucht zoekt om niet voor de rechter te verschijnen.

Zorgvuldig

20-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

De zondaar zou graag iets voor zichzelf willen doen. Maar zijn behoud van Gods welbehagen te laten afhangen, van Wiens liefde en barmhartigheid hij nog nooit verzekerd is geweest, o, dat is zeer zwaar. Hier is het hart wonderlijk schuw en zorgvuldig. Het gaat hier gelijk Rabsaké zei tot het volk van Israël (Jesaja 36:7): „Zo gij tot mij zegt: Wij vertrouwen op den HEERE onzen God; is Hij Die niet, Wiens hoogten en Wiens altaren Hizkia weggenomen heeft?” Zo trachtte Rabsaké de harten van het volk af te trekken van op de Heere te vertrouwen. Zo schudt en verschrikt soms hier het besef van eigen onwaardigheid de zondaar en zegt: Hebt gij Hem vertoornd en verwacht gij enige hulp van Hem?

De rede van Rabsaké was vals. De ziel zegt het echter tegen zichzelf en dat met waarheid. Als een predikant iemand wil overreden om naar de hemel te gaan om barmhartigheid te krijgen, begint de ziel tot zichzelf te spreken: Is God niet tegen mij ontstoken geweest? Ach, met welk een aangezicht kan ik voor Hem verschijnen?

Lukas 15:14

21-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

De zondaar verzucht: Met welk aangezicht zou ik voor God kunnen verschijnen en met wat voor hart kan ik enige barmhartigheid van Hem verwachten? Ik, zo redeneert de zondaar, heb Zijn gerechtigheid verongelijkt en kan die gerechtigheid mij nu vergeven? Ik heb Zijn barmhartigheid misbruikt en kan die zich dan over mij ontfermen? Och, welk een hellewicht ben ik. Had ik nooit de middelen der genade genoten, ik zou enige pleitrede voor mijzelf hebben. Maar ach, ik heb die barmhartigheid geweigerd aan te nemen en ik heb het bloed van Christus onder mijn voeten vertreden. Kan ik dus nog enige barmhartigheid verwachten? Neen, neen, ik zie de toorn van God tegen mij ontstoken en meer heb ik niet te wachten.

De ziel wil liever dat de bergen op hem vallen, opdat hij nooit voor God zou hoeven verschijnen. Ja, dit heb ik bij bevinding opgemerkt: in de schrik durft de mens nauwelijks Gods Woord te lezen, uit vrees daarin zijn eigen vonnis te vinden. Hij durft niet te bidden, uit vrees dat zijn gebeden tot zonde zouden worden en zo zijn oordeel zouden verzwaren.

Adam

22-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.”Lukas 15:14

Zo wil de ziel God tevreden stellen door haar eigen kracht. Zij is als iemand die een rijk koopman geweest is en een groot kapitaal had, maar nu verarmd is. Het valt moeilijk om zijn hoogmoed ten onder te brengen. Hij zou niet graag een ambachtsman willen worden. Nee, hij wil koophandel drijven, als het moet zelfs in spelden. Zo heeft de Heere een kapitaal in Adams hand gegeven en hij is bankroet gegaan. Nochtans wil de zondaar hier handel drijven met wat ellendige, slechte plichtplegingen, dode gebeden en het koud aanhoren van predikatiën. Hij meent dat dit voldoende is. Dit is de gesteldheid van een ziel van nature en de uitslag van dit stuk is zodanig: de ziel durft door de schuld van de zonde niet voor God te verschijnen. Zij weet niet hoe tot God te komen in en door een Middelaar. Dan wil zo'n ziel liever de een of andere weg uitvinden dan tot Christus komen. Hier ziet u de reden waarom sommige mensen zo op hun eigen goede werken staan. Indien God u echter ooit brengt tot de tweede Adam zal Hij u van de eerste Adam aftrekken.

Eigen goden

23-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden.”Lukas 15:14

De ziel zal het overal zoeken, eer hij tot de Heere God en de Heere Jezus komt. Zo hoort: Zie, en verwonder u over de goedheid van de Heere Jezus. Al komt een zondaar nog zo laat thuis, de Heere ontvangt hem als hij komt. Is dat geen barmhartigheid, als wij hier en daar hebben gezworven en gelopen en nu die weg hebben ingeslagen en niet eens aan Christus, noch aan Zijn genade of aan Zijn bloed hebben gedacht? Ik zeg, is dit niet een wonderlijke barmhartigheid, dat de Heere Christus ons wil ontvangen, als wij ter elfde ure komen? Hij kon naar recht met ons handelen gelijk Hij deed met zijn oude volk. „Waar zijn dan uw goden, die gij u gemaakt hebt? Laat ze opstaan, of ze u ten tijde uws kwaads zullen verlossen, want naar het getal uwer steden zijn uw goden, o Juda.” Het volk maakte afgoden en diende die. Als de tijd van de benauwdheid kwam en hun goden hen niet konden helpen, kwamen zij tot de Heere om hulp en zouden zich graag onder Zijn vleugelen verborgen hebben. Ja, zegt de Heere, ga nu tot uw goden, die u liefgehad hebt.

Reinigen

24-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.”Lukas 15:14

Helaas, wanneer onze goede gebeden, ons horen en vasten en die alle tezamen niets vermogen, terwijl de schuld der zonde blijft en steeds de consciëntie verwondt, zo zijn wij eindelijk gedwongen naar de Heere Jezus op te zien en te zeggen: Tenzij het bloed van de Heere Jezus deze, onze vuile harten reinigt, zullen wij nooit geholpen worden. Nu, goede Heere, ontferm U onzer! Hebt u op deze dingen gerust, alsof er geen God in Israël was? zou de Heere kunnen zeggen. Was er geen barmhartigheid in de Almachtige dat u op uw voorrechten hebt gesteund? Komt u nu tot Mij om behouden en geholpen te worden? Ga nu tot uw verdienstelijke werken. Laat die uw hart nu verblijden en u uw zonden vergeven en u troosten. Ik wil u geenszins te hulp komen. Het zou recht zijn van God aldus met ons te

handelen, omdat wij het overschot aan Hem geven, en dan tot Hem komen. Maar hier is het wonder van barmhartigheid: als wij maar komen, dan verstoot Hij ons niet. Als wij maar tot Hem willen komen en al de gebroken rietstaven verlaten. Hij wil ons aannemen. „Keer nochtans weder tot Mij, spreekt de Heere” (Jer. 3:1). Alsof Hij wilde zeggen: Gij zegt dat al wat gij kunt doen u geen hulp toebrengt, noch redding geeft. Maar kom eindelijk tot Mij en geloof.

Struikelen

26-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

Omdat wij geneigd zijn hulp en redding bij onszelf te zoeken, laat ons waken tegen dit bedrog van ons hart. Niet dat ik deze instellingen veracht, maar ik vervloek alle vleselijk vertrouwen daarop. U kleeft aan deze arme plichten en, helaas, u zult omkomen van honger. De satan weet dat zeer goed en daarom zal hij uw hart voor eeuwig doen bezwijken. Zo ging het met Judas ook en de hel is vol hoorders en vleselijke belijders, die nooit een hart hadden om Christus in deze plichten te zoeken en om de waardigheid van een Zaligmaker daarin te zien. De duivel sluipt door deze weg ongezien in het hart, omdat hij komt onder een schijn van plichten. Wij moeten des te meer waken, omdat de duivel ons van ons heil en onze zaligheid wil beroven. Dit is de steen waar duizenden over gestruikeld zijn. Ja velen, die al een eind op de weg des levens waren. De ziel die recht verbroken is, kan zonder Christus niet voldaan zijn. Zij kan wel een geruime tijd verhinderd worden om tot Christus te komen. Maar zij die niet recht verbroken zijn, komen tot het eeuwige verderf.

Plichten

27-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

Zo ziet een mens al zijn zonden voor ogen en dan doet hij geloften. Hij belooft een andere weg te nemen, zich te verbeteren en begint zichzelf goed te keuren in het verbeteren.

Nu zegt de ziel wel: Ik zie nu dat de gerechtigheid van God is getergd. Ik zie nu wat zonde is en wat het gevaar daarvan is. Ik zal hen die het Woord horen niet meer bespotten en uitlachen. Ik zal zelf het goede Woord van God gaan horen. Wat kunt U nu tot mij zeggen? Nu moet ik toch wel in de hemel komen. Zie, dit alles is het werk van mensen. Het is waar, dit is de weg en dit zijn de rechte middelen. Die alle kunnen de vergeving echter zelfs niet van één zonde verwerven. Ik heb er velen gekend die grote werken hebben gedaan, maar nooit een gedachte van Christus hadden en nooit zaligheid van Hem hebben verwacht. Zo voedden zij zich met draf en dan zegt de satan: U bidt en doet uw plichten, maar dat deed Judas ook en vele anderen die nu in de hel zijn. Dan ziet het hart zijn snoodheid en wordt tot een heilzame wanhoop gedreven. Zie dat ook in de verloren zoon.

Honger

28-04-2010

„En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelve land, en hij begon gebrek te lijden.” Lukas 15:14

De hongerige maag van de verloren zoon werd niet verzadigd en zijn gebrek werd niet weggenomen. Niemand verkwikte hem, zodat de ziel van die arme man nu zonder herstel in zijn ellende neerzinkt. Dat blijkt uit twee uitspraken. De eerste staat in vers 16: „...en niemand gaf hem dien.” Het betekent niet dat niemand hem zwijnendraf gaf, want hij die de zwijnen hoedde, kon zichzelf wel met de draf voeden. De betekenis is dat niemand hem mensenspijs gaf. Had hij mensenspijs gekregen, al was het nog zo weinig, hij zou tevreden zijn geweest. Maar niemand gaf die hem. Dan volgt de uitspraak in vers 17: „Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood en ik verga van honger!” Het was niet omdat hij geen draf, maar omdat hij geen brood had. Met andere woorden: Ik zie en verwacht geen hulp. Ik mag het hier wel een korte tijd uithouden, maar als ik hier blijf, ben ik als een dode. Deze is de staat van de verslagen zondaar in het stuk van de rechtvaardigmaking. Hij vindt geen hulp en weet ook geen hoop te kunnen ontvangen van zichzelf.

Geen hulp

07-05-2010

„...en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden.” Lukas 15:15

Zie, hoe het met de verloren zoon ging. Het geval is duidelijk. Niemand gaf hem enige verkwikking voor zijn hongerige maag. Zijn gebrek werd niet weggenomen, zodat de ziel van die arme mens nu zonder herstel in zijn ellende neerzinkt. Dat blijkt uit vers 16. „Niemand gaf hem die.” Niet dat niemand hem zwijnendraf gaf, want hij die de zwijnen weidde, kon zichzelf daarmee gevoed hebben. Deze zin betekent: niemand gaf hem mensenspijs. Had hij die gekregen, hij zou tevreden zijn geweest, al was het nog zo gering. Maar niemand gaf hem die. Dan volgt zijn klaagzang: „Hoeveel huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger!” Het was niet om dat hij geen draf, maar om dat hij geen brood had. Hij zou gezegd kunnen hebben: Ik zal vergaan. Ik zie en verwacht geen hulp. Ik mag het hier een korte tijd volhouden, maar als ik hier blijf, ben ik zo een dode. Deze toestand van de verloren zoon geeft ons de volgende ontdekking: De verslagen zondaar vindt geen hulp. Ja, hij heeft geen hoop op enige hulp van zichzelf te ontvangen in het stuk van de rechtvaardigmaking.

Middelen

08-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten en niemand gaf hem die.” Lukas 15:16

U ziet, de aanleiding is duidelijk. De burgers van dat land gaven hem geen verkwikking en hij achtte zich verloren. Hij zei bij zichzelf: Ik kan mijzelf niet helpen en niemand wil mij helpen. Daarom verga ik van honger.

Dit is het schilderij van een ziel die uitgehongerd is door gebrek aan het gevoel van Gods gunst. Al gebruikt hij de middelen en hoort, bidt en vast hij, zo vindt hij toch geen goed en geen rechte troost in al deze dingen. Niet dat de mens de middelen niet moet gebruiken, maar hij moet er niet op rusten. Een mens moet niet denken dat zijn emmer zijn dorst kan lessen, maar hij moet er water mee halen uit de fontein. Zo ook hier, deze plichten zijn als de

emmer. Een mens kan versmachten, niettegenstaande al zijn plichten, tenzij hij gaat tot de fontein van genade, vergeving en barmhartigheid. Hij moet in het gebruik van al zijn plichten zien hoe nodig hij Christus heeft. De middelen moeten gebruikt worden, maar –wij kunnen hier niet te veel de nadruk op leggen– zij kunnen geen Zaligmaker voor de zondaar zijn. De middelen moeten aangewend worden om hem tot Christus te brengen, maar zij kunnen hem zonder Christus niet zalig maken. Wat van Efraïm gezegd wordt, is geestelijk waarachtig voor de ziel. Toen hij zijn gezwel zag, zo ging hij naar Assur en zond hem tot de koning Jareb.

Alleen Christus

10-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten en niemand gaf hem die.” Lukas 15:16

Als een arme zondaar verbroken is vanwege het gezicht van zijn zonden en erover vermoeid is, gaat hij in gebed, of wil hij er een prediker over horen en dergelijke middelen meer. Maar die kunnen hem, zonder Christus, niet helpen. Daarom zegt Jesaja (55:2): „Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen dat geen brood is?”

De Heere rekent de moeite van zijn getrouwe dienaren voor goede arbeid en Hij wil niet dat zij die aanwenden voor datgene wat geen brood is. Al wat een mens verrijken kan, alle eer die een mens verhogen kan, al de voorrechten die een mens heeft, zoals het Woord, de sacramenten en de instellingen, dat hij gedoopt is en vele malen aan des Heeren tafel heeft gezeten, is niets anders dan draf. Dat blijft zo als de mens niet verder gaat en geen oog op de Zaligmaker slaat. Dit alles is niet het ware brood. De schrik van het hart wordt er niet mee weggenomen. De zonden worden niet vergeven door enkel deze plichten te doen. De spijze van de ziel is niet het blote Woord, noch de naakte sacramenten, maar de Christus erin.

Paulus

11-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten; en niemand gaf hem die.” Lukas 15:16

De apostel Paulus was een geleerde Farizeeër, onberispelijk van leven. Hij kwam uit de stam van Benjamin, was een Israëliet, besneden ten achtsten dage. Hij meende dat hij genoeg gedaan had en achtte zijn voorrechten gewin. Wat, die geleerde, onberispelijke Saulus van Tarsen, zou hij niet ten hemel ingaan? Hij achtte al zijn uitwendige voorrechten groot gewin en meende ermee de hemel te zullen beërven. Maar hij bevond dat ze verlies waren in plaats van hem te kunnen behouden. Zo ziet u dat een ellendige zondaar zich hulpeloos en hopeloos voelt ten opzichte van enige genoegzame hulp in zichzelf of in het schepsel, indien hij niet verder gaat dan tot die plichten. Nu ziet de ziel dat er geen zaligmakende hulp te vinden is in deze plichten op zichzelf, zonder Christus. Dit komt de mens te zien door deze drie middelen. In de eerste plaats door zijn eigen ervaring, die hem dwingt om deze zaak te belijden. Voorts door de voorbeelden van anderen. Ten slotte door de grootheid van het kwaad dat op hem rust. Dat doet hem de uiterste onbekwaamheid zien om enig goed te ontvangen uit wat hij doet.

Ongerechtigheid

12-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten; en niemand gaf hem die.” Lukas 15:16

De ellendige zondaar ziet dat de schuld van de zonde nog steeds blijft en dat de gerechtigheid Gods niet voldaan is en hem telkens achtervolgt. Al bidt en hoort hij preken en doet hij vele plichten, het is met hem gelijk de Heere zei tot Zijn volk toen zij hun eigen troost zochten. Zij dachten God tevreden te stellen door de nieuwe weg die zij wilden ingaan, maar God zei: „...al wiest gij u met salpeter en nam u veel zeep, zo is toch uw ongerechtigheid voor Mijn aangezicht getekend...” Het is met een arme zondaar gelijk de psalmist van zichzelf zegt: „Waar zou ik heengaan voor Uw Geest, en waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht? Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar. Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook daar zou Uw hand mij geleiden, en Uw rechterhand zou mij houden.” Laat een zondaar dus gaan waar hij wil of doen wat hij kan, de schuld van de zonde zal altijd bij hem zijn. Die zal nederliggen en opstaan en met hem wandelen op de weg. Zijn zonden blijven onvergeven en Gods toorn is niet gestild.

Geweten

14-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten en niemand gaf hem die.” Lukas 15:16

Ja, bij elke predikatie die de zondaar hoort, ziet hij meer boosheid in zichzelf. Elk sacrament dat hij ontvangt, vermeerdert niet zijn troost, maar zijn schrik. Hij denkt bij zichzelf: Goede God, ik heb heden vergif ingenomen, want ik kom onbereid en de Heere weet welk een ontrouw en ongelovig hart ik heb.

Gelijk de schuld van de zonden door alle plichten niet kan worden weggenomen, kan zijn geweten door al wat hij doet niet gerustgesteld worden. Indien zijn hart door het zwaard van de wet waarlijk doorstoken is, roept hem het geweten steeds na en twist met hem. Zijn geweten veroordeelt hem in zijn beste plichten. Zo ver zijn die er vandaan dat ze God enige voldoening zouden geven of enige vrede aan zijn geweten zouden geven wanneer hij rust op het enkel verrichten daarvan. Ik spreek van een zondaar van wie het hart verbroken is. Het geweten is nu scherpziend als een arend. Tevoren was het dat niet, maar nu is het open. Het merkt al zijn zwakheden op en wijst de stof van ongerustheid aan, ja zelfs in de allerbeste plichten die er zijn. De ziel dacht dat zijn plichten een goede betaling waren, maar nu is het geweten ontwaakt en spreekt over zijn dodigheid als hij bidt en hoe onbekwaam hij is om te bidden.

Executeur

15-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien.” Lukas 15:16

Zijn consciëntie zegt de verbroken zondaar: Eerst hebt u het gebed veracht en nu kunt u niet bidden. Als hij in de kerk komt, zegt zijn geweten tot hem: Hoe dood was u, hoe oneerbiedig luisterde u naar het Woord en hoe onwillig was uw hart onder het Woord. Zo wordt de consciëntie Gods executeur en zegt: Meent u dat deze gebeden u zullen behouden? Zij zijn eer een middel om u te verdoemen, zo harteloos koud en dood bent u hierin. En: Is dit horen

genoegzaam om u te behouden? Ja, zal de Heere u niet vloeken wegens deze zwakke verrichtingen van deze plichten? Nu begint die ellendige bij zichzelf stil te staan. Hij ziet zo veel zwakheid in zijn plichten, dat hij bijna alles laat varen. Hij zegt: Ik kon evengoed niet tot het Woord gaan, want ik doe er geen voordeel mee.

Onbekwaamheid

17-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten en niemand gaf hem die.” Lukas 15:16

De schuld van de zonde kan dus niet weggenomen worden noch de consciëntie gerustgesteld worden enkel en alleen door het waarnemen van de plichten. Wanneer de consciëntie waarlijk verlicht is, kan de zonde die bezit van het hart genomen heeft niet ten onder gebracht worden door de kracht van enige verrichting die die mens doet. Ik spreek over iemand die nog niet is geënt in Christus. Hij mag tegen zijn zonde opstaan, maar deze doden en ten onder brengen, kan hij niet. Zo ziet hij een uiterste onbekwaamheid in zichzelf om zich daartegen te wapenen. Indien hij een mens van geringe bekwaamheden en van kleine gaven is, ziet hij zich zo zwak en zo onnut onder alle middelen, dat zijn ziel bijna in de uiterste moedeloosheid neerzinkt. Als hij niets verkrijgt door al de plichten die hij doet, keert hij zich tegen zichzelf en kwijnt hij bijna in wanhoop weg. Indien hij een mens van grote bekwaamheden, gaven en geleerdheid is en wijsheid heeft om zaken te vatten, zo laat de Heere vele verdorvenheden op hem loskomen. Als hij komt om zich voor God te verootmoedigen, zegt hij: Ik kan wel hier en daarvan spreken. Ik kan het Woord horen, en bidden. Maar ach, dit hart!

Christus

18-05-2010

„En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien.” Lukas 15:16

Men zou gemakkelijker een berg kunnen bewegen dan mijn hart. Dit harde hart wil niet verbroken of geholpen worden onder alle oefeningen. Nu is het hart geneigd om alles te laten varen. Het gaat in dit opzicht met het hart gelijk het met Hagar ging. Toen de fles met water leeg was, wierp ze het kind onder een boom en zat van verre, omdat ze het kind niet wilde zien sterven. Zo is het met de ziel. Als de flessen van die heilige en schoon schijnende plichten leeg zijn, zit zij in moedeloosheid neer en zegt: Goede God, het zal nooit wel wezen. Mijn ziel zal nooit aangenaam zijn en mijn zonden zullen nooit vergeven worden. Het hart begint aldus bij zichzelf te spreken: Ik heb betere middelen gehad dan ooit enig schepsel gehad heeft. Veel begenadigde vrienden hebben mij raad gegeven. Evenwel is de schuld van mijn zonden mij altijd voor ogen en mijn consciëntie is niet gerust. Ja, deze zonde, dit blinde verstand en dit harde hart zullen nooit ten onder gebracht worden. De Heere Jezus kan meer doen dan gij en ook meer dan de wereld. De Heere wil u doen zien dat u en de wereld niets kunnen doen, opdat Christus de schuld van de zonde wegneemt, uw consciëntie geruststelt, en uw verdorvenheden ten onder brengt.

Alleen Christus

19-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17. De omvang van het kwaad dat de ziel nu ziet en de uiterste ellende waarin hij zich bevindt, is zo groot dat de zondaar nu de machteloosheid bemerkt van alle schepselen onder de hemel om ooit het kwaad daarvan weg te nemen. De zweer die gemaakt is en de wond die geslagen is door de zonde, zijn groter dan al de zalf die de schepselen kunnen toepassen. Het Woord, de sacramenten, het gebed en de plichten kunnen het kwaad dat op het hart ligt, niet wegnemen. Het verdient aandacht dat de middelen die het hart moeten troosten en geruststellen in de ellende, bekwaam moeten zijn om Gods toorn te doen dragen en het vergif ervan weg te nemen. Nu, de ziel ziet dat geen schepsel dit doen kan. Geen schepsel kan Gods toorn afkeren, maar hij zal eronder neervallen. Daarom zegt de Heere dat Hij de zaligheid en hulp besteld heeft bij een held. Er is geen andere naam onder de hemel waardoor wij kunnen zalig worden dan alleen door Christus. Het gebed zegt: Er is geen zaligheid in mij. De sacramenten en het vasten zeggen: Er is geen zaligheid in ons. Er is geen zaligheid in iemand anders dan in Christus. Al de anderen zijn maar hulpmiddelen en geen absolute oorzaken van de zaligheid.

Opwekking

20-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17 Hier is een woord van opwekking. U ziet dat een arm zondaar niets vindt en niet hoopt op enige zaligmakende hulp van de middelen die hij geniet of van enige plichten die hij verricht. Daarom dienden onze begeerten daartoe, dat wij op niets hier beneden rusten mochten. Ook moeten wij niet rusten op heilige plichten (hoewel ik deze plichten niet verkleind heb, maar u mag er niet op rusten). Och, strijd dan om hiertoe te komen. Het zal u bereiden voor de rijkdom van Gods barmhartigheid en goedheid in Christus Jezus. Laat ons trachten onze harten opgericht te krijgen van onze eigen bodem. Laat ons de fundamenten neerwerpen die wij gehad hebben in de voorrechten. Dit moeten wij boven alles doen. Alle heiligen Gods hebben dit van dag tot dag bevonden nadat ze onderzoek gedaan hadden. Ik zeg u nogmaals, u moet deze plichten niet verzuimen, maar wij mogen er niet op rusten. Word bewogen om het handvat van de hoop af te trekken van alles wat wij doen en van alle voorrechten die God ons geeft. Laat ons doen wat wij kunnen en nochtans niet verder gaan.

Onderwijs

21-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17 Er zijn voornamelijk vier oorzaken waardoor wij zien dat het vergeefs is enige zaligheid van de plichten te verwachten. Ik zal die uitvoerig behandelen, omdat hier het voornaamste struikelblok voor een christen ligt. Hier blijkt de wortel van de oude Adam te liggen. Onderzoek ernstig uzelf en word ten volle overtuigd van de onuitsprekelijke ellende van uw natuurstaat. Indien u die kan doorzien, dan zal zij u doen opmerken welk een ijdele hoop het is iets van uzelf te verwachten. Tracht de diepte van uw eigen ellende vanwege uw zonde te zien. Tracht te doorgronden dat u door eigen schuld verzonken bent in zo'n poel van ellende, dat al de middelen onder de Hemel tekort zullen schieten om u te redden, tenzij de Heere Jezus van de hemel neerkomt en Zijn oneindige kracht gebruikt om uw ziel uit die ellende te rukken. U ligt in die ellende en zult daarin voor eeuwig vergaan indien God u niet in genade

te hulp komt. Laat mij toe dat ik de diepte van onze ellende ontdek in vier trappen. De eerste is dat u beroofd bent van alle bekwaamheid Hem te dienen.

Beroofd

22-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17
De apostel zegt: „Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont.” Alle mensen zijn van nature vlees. Denk dan over uzelf na en zeg: Nooit was er in mijn hart een goede gedachte, noch deed ik enige goede daad. Want in mij woont geen geestelijk goed. Er mag zedelijk goed in mij zijn. Maar al zijn wij zedelijk goed, dan deugen wij toch geestelijk niet. Hoe u zich ook oppronkt en meent iets te zijn, er is toch niet het minste geestelijk goed in u, tenzij God uw hart bewerkt. Wat u ook gedacht of gedaan hebt, het is alles ijdel.
Nu volgt de tweede trap om u aan uw ellende te ontdekken. U bent niet alleen beroofd van alle geestelijke bekwaamheid, maar u bent dood in zonde en misdaden. Wat dat is? Een mens is geheel bezet met een lichaam der verdorvenheid. Het zaad van alle gruwelen is door de gehele mens verspreid en het verzuurt de gehele massa van lichaam en ziel. Vele malen leest u deze spreekwijze in de Schrift, maar u vat ze niet. Het is als bij een dood lichaam, dat beroofd is van de ziel. Er komt een soort van ongevoeligheid bij.

Een gruwel

25-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17
Hetgeen de ziel is voor het lichaam, is de genade van Gods Geest voor de ziel. Als de ziel van Gods Geest beroofd is, komt er in het hart van de mens een domme ongevoeligheid. Alle verderfelijke lusten komen in overvloed in de ziel en nemen er bezit van. Zij regeren erin en worden er gevoed. Er is geen dood lichaam in een sloot dat een aangename geur verspreidt dan de werken van een natuurlijk mens in de neusgaten van de Almachtige. Er zijn enige werken van een dood lichaam: het is aan de verrotting ten prooi, het verspreidt een onaangename geur en het verteert. Zo zijn al de werken van een natuurlijk mens dode werken. Ja, al de gebeden van een goddeloze zijn een gruwel voor de Heere. Indien u slechts het gebed des Heeren kunt opzeggen, zo meent u dat u een goed werk doet. Echter, al zijn de gebeden goed in zichzelf, omdat ze uit een verdorven hart voortkomen, zijn ze dode en walgelijke gebeden in de neusgaten van de Almachtige. Het is gelijk de wijze koning zegt in Spreuken: „Die zijn oor afwendt van de wet te horen, diens gebed zelfs zal een gruwel zijn.” De Heere kan ze niet verdragen. Het zijn onsmakelijke, dode en stinkende gebeden, waar de God des hemels een afgrijzen van heeft.

Tenzij

26-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17
Zelfs mijn beste gebeden zijn de Heere een gruwel. Indien mijn gebeden dat al zijn, wat zijn dan mijn persoon en al mijn zondige lusten?
Zie wat wij doen met een dode. Wij mogen hem beklagen en hem begraven, maar wij kunnen hem niet levend maken. Wij kunnen ons ontfermen over een ellendige dronkaard en voor hem bidden en hem begraven met tranen. Wij kunnen hem echter niet behouden. Ja, al de middelen in de wereld kunnen hem niet behouden, zo de Heere niet met Zijn grote kracht van de hemel komt en zijn hart bewerkt. Er staat: die niet gelooft, is alrede veroordeeld.

Christus zegt niet: die kan veroordeeld worden, maar het vonnis is al over hem uitgesproken. Zijn harde hart was nooit recht verbroken. Zijn trots was nooit tevreden om te scheiden van zichzelf en te buigen voor Christus. Daarom gaat hij voor eeuwig verloren. Elk natuurlijk mens is een ongelovige en daarom ligt hij onder het vonnis der verdoemenis, tenzij het de Heere belooft zijn ogen te openen en zijn hart te breken en hem te trekken uit die staat.

Prediking

27-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17

De zondaar is beroofd van alle geestelijk goed en dood in de zonde. Hij ligt onder het vonnis der verdoemenis. Dit is al genoeg om onze harten laag voor de Heere te buigen. Wat zal er van zo'n verloren schepsel worden? Van Judas staat dat de duivel het in zijn hart gaf, Christus te verraden vanuit een gierig karakter om geld te krijgen. Er staat: „De satan voer in Judas.” Niet door lichamelijk bezit van hem te nemen, maar door een geestelijke soort van overheersing, die hij over Judas uitoefende. Dit is niet alleen de staat van Judas, maar het is de staat van alle mensen van nature. Want gelijk er van de apostelen staat, dat zij vervuld werden met de Heilige Geest –zij werden door de Geest van God geleid– worden de goddelozen daarentegen geleid door de geest van de duivel. Die werkt in de kinderen van de ongehoorzaamheid. De duivel werpt goddeloze gedachten in hun hart en voert hen tot het bedrijven van die zonde die hij tevoren had ingegeven. De duivel heerst in hen. Hij spreekt door hun tong en werkt door hun handen. Hij denkt en begeert door hun gemoed.

Rietstaf

28-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoevele huurlingen mijns vaders.” Lukas 15:17

Nu, broeders! Denk veel met de meeste ernst aan uw einde. Het is beter het nu te weten, dan wanneer er geen middel meer is. Meent u dat enkele flauwe gebeden, luie wensen en een beetje schrik des harten een dode kunnen rukken uit het graf van zijn zonden? Denkt u dat die een verdoemde ziel kunnen ophalen uit de put van de hel? Neen, dat is niet mogelijk. Weet dat het werk der verlossing groter is dan het werk van uw schepping. Zo u niet naar Christus gaat, is er geen hulp of redding voor u. Wij kunnen ons ontfermen over ellendigen en bedroefd zijn over hen. Maar wij zijn even bekwaam om werelden te scheppen en de hel in stukken te breken, als een arme ziel uit de klauwen van de duivel te rukken.

Werd dit goed overdacht, het zou alle vleselijke inbeeldingen van veel mensen vernietigen. Merk toch ernstig op de zwakheid, de achteloosheid en de ledigheid van alle middelen die wij aanwenden en van alle plichten die wij doen. Dit is ook een voldoende beweegreden om een arme, verslagen zondaar te overreden om niet te leunen op een gebroken rietstaf.

Valse grond

29-05-2010

„En tot zichzelf gekomen zijnde, zei hij: Hoevele huurlingen mijns vaders...” Lukas 15:17

Een ziel die verbroken is over zijn zonde, stelt een groot gewicht in heilige plichten. Voor een mens hangt alle hoop op het eeuwige leven aan hetgeen die plichten hebben en aan hetgeen zij niet kunnen doen. Kom echter tot een arme en verslagen zondaar en spreek hem van zijn zonden waaraan hij schuldig staat. Let erop wat hij antwoordt. Ik beken, zegt hij, dat ik zo en zo geweest ben. Het is nu met mij terdege veranderd. Ik begeef mij niet meer tot mijn zonden en heb al die snode praktijken verbeterd. Ja, de Heere weet dat mijn

verdorvenheden mij hete tranen gekost hebben. Mijn hart is daar zeer mee gekweld geweest. Ik hoop dat ik mijn hel hier gehad heb en hiernamaals geen hel hebben zal. Helaas, arm mens! Is dit de hoop die uw hart ondersteunt en is dit al de grond waarop u vertrouwt? Het is goed dat u berouw hebt en uw wegen reformeert en verbetert. De Heere zij daarvoor gedankt. Maar dit moet ik u zeggen: Indien uw boetvaardigheid en verbetering al uw hoop is en u daarop steunt, gelijk de Joden deden op hun wettische gerechtigheid, uw ziel zal eeuwig omkomen als u niet verder naar hulp omziet. Want door dat alles kunt u niets verkrijgen waarmee u voor God in de grote dag van het oordeel aangenaam kunt zijn.

Thomas Hooker, predikant te Newton (New Engeland) ("De ware zielsvernederig", 1678)